

A fost odată, dar pot afirma cu absolută siguranță că mai este încă,
o mansardă călătoare secretă, veche și prăfuită,
care avea însușirea de a se muta în fiecare noapte pe un acoperiș diferit,
al unei case diferite, din cine știe care oraș, țară sau lume.

Ei bine, să vă spun drept, această mansardă nu era nelocuită.

În ea stăteau două personaje neobișnuite:
François Cuferescu și Jean Pierre Trombon.

Domnul Cuferescu era căutător de obiecte demodate și povestitor de istorioare.

Trăia în cuferele, valizele și sipetele din mansardă.
Nu arunca niciodată nimic și punea la păstrare toate lucrurile la care alți
oameni renunțau, convins că orice flecușetă avea o poveste demnă de a fi
istorisită.

„Această poveste se întâmplă în regatul Calcea.

Numele său provenea de la somptuosul castel care se înălța pe un munte de gheme de ață colorată.

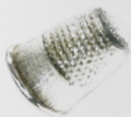
Și regatul era condus de trei personaje ieșite din comun: regele Ferdinand de Damasc, regina Elisabetta de Cracovia și sfătuitorul regal, marele duce de Soccus.

Toți ceilalți, adică nobilii și supușii, erau pantofi.

Era însă o singură mare și neplăcută problemă care tulbura ordinea și perfecțiunea din Calcea: regele avea șosetele găurite.

Din acest motiv, el era foarte emoționat: pentru că nu mai era mult și avea să asiste la nașterea Prinților Șoseți regali: viitorii moștenitori ai picioarelor regale ale Maiestății Sale.

Colina Peticelor părea să se numească, un cătun aflat între Suveica, Urechile Acului și Degetarul, celebru pentru că era locuit de oameni nu prea bogați, ca să nu le spunem sărmani.

Și nu trecu mult până când Ciorăpel înțelese că înfățișarea lui regală atrăgea atenția tuturor. Oameni cumsecade, pe cuvânt! Cu toții în afară de o pereche de încălțări murdare și cu reputație proastă care, mai mult decât să-l privească, păreau să-l mănânce din ochi.

În acea clipă, cineva îi strigă atrăgându-i atenția cu gesturi largi:

– Fugi, iute! Vor să te facă ferfeniță!

Ce dezastru! Nu așteptă să i se spună de două ori. O luă la goană cât de tare putea, fără măcar să știe încotro se îndrepta.

Când se trezi, Ciorăpel înțelese că în sfârșit își găsise locul în lume.
Balonul de săpun îl dusese la un copil care văzu în el ceea ce toți ceilalți nu
reușeau să întrezărească.
Cârpit, decorat și colorat, începu o viață nouă devenind o marionetă minunată!
Acel copil nu s-a mai despărțit vreodată de el și se mai întâmplă chiar și astăzi
să se joace împreună ”

spuse François mânuind o păpușă-marionetă.

Era o șoșetă cârpită și frumos cusută.

Avea păr lung din fire groase de lână roșie și verde, o gură mare cu doar doi dinți
și o bucățică de stofă lucioasă la încheietura mâinii, care semăna cu o cravată.

- Perepepè bebop! Perepepè rebop!! Popopopopo bebop!!!

striga Jean Pierre Trombon sărind ca un greiere prin toată mansarda.

- Ce ți-am spus eu? Ai văzut că și povestea asta s-a sfârșit cu bine? ... zise François.

- Mai ești obosit? Bine, acum chiar poți dormi, meriți cu vârf și îndesat. Vîno, așază-te aici, lângă mine.

François Cuferescu își îndemnă prietenul să se sprijine de un cufăr vechi din lemn și fredonă încetșor un cântec.

Și astfel, se lăsă întunericul peste mansardă și peste cei doi prieteni ai noștri, pregătiți să se bucure de odihna senină și meritată cu prisosință.

